

γινώσκω καὶ κατ' ἀμφοτέρω, δὲν πρὸς κινεῖται, ὡς τι-
ναι ξένοι εἶπον καὶ ἔγραψαν. Ἐάν δὲ εἰς τὸν ἀριθ-
μὸν τῶν πλοίων καὶ τῶν τόνων προσθέσωμεν καὶ τὸν
τῶν ναυτῶν ὅστις, ὡς ἐσημειώθη ἐν τῷ φυλλαδ. ΝΖ.
ἐκτιμήσῃ τὸν ἐκ.συνάριον τοῦ 1852 εἰς 27,566.
ἐπὶ δὲ καὶ τὴν ἐμπειρίαν, καὶ τὴν τιμιότητα αὐτῶν
τῶν ὁποίων εὐαριθμῶν τινῶν πρὸς τὸν ἐξήγησαν ὡς
ἐκτιμήσῃ, θέλωμεν πισθεῖν ὅτι τὸ ἐμπορικὸν ναυ-
πλοῖον τῆς μικρᾶς Ἑλλάδος, θέλει ἀκμάσει ὑπὲρ πάντα
ἕως τὰ τῆς Ἑυρώπης.

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ.

—ο—

Ἐν τῇ μεσημβρινῇ Γαλλίᾳ, παρὰ τὰ Ἀλπεκ ὄρη,
παρῇ κοιλάς λεγομένη Γοδμάρδκ, ἐνθα κεῖται ἐπὶ
ῥημάλου καὶ δυσόχτου μέρους, ὡς λάκκου ἐσκαμμέ-
νου ἐντὸς βράχων, πολίχνην τι καλούμενον Ἀνδριον
(Andrienn), τὸ ὁποῖον, ἐνεκα τῆς ταπεινῆς θέσεώς
αὐτοῦ, στερεῖται καθ' ἑκάστην χειμῶνα ἑκατὸν κατὰ
συνέχειν ἡμέρας τῆς ὕψεως τοῦ ἡλίου. Ἐπομένως ἐ-
κείνη καθ' ἣν ἀναρτῶνται οἱ ἡλίοι εἰς τὸν ὁρίζοντα
τοῦ πολίχνης, εἶναι ἡμέρα ἐορτῆς καὶ ἀγαλλιάσεως. Οἱ
αἰτικοὶ, ὁδηγούμενοι τότε ὑπὸ τοῦ σεβασμιωτέρου γέ-
ροντος, καὶ φέροντες ἀνὰ μίαν ὠόπητταν (omelette),
ἐκτιμήσῃται ὅλοι ἐπὶ τῆς γεφύρας παρκακεμένου τι-
νος ποταμοῦ ἢ χειμάρρου. Ἐνθα δὲ ἡ ἡμέρα, διασκεδάζου-
σα τὰ περικαλύπτοντα τὸν ὁρίζοντα σρότη, προαναγ-
γέλλει τὴν ἐλευσίαν τοῦ περιμενομένου σελασφόρου ἀ-
ετός, οἱ ἐπὶ τῆς γεφύρας προεορτάζουσι τὴν ἐμφά-
κιν του διὰ τερπνῶν ἀσμάτων καὶ χαριέντων χο-
ρῶν, ἀμειλλόμενοι τῆς πρώτης νύκτος τῆς φαινῆς ἀκτι-
νὸς ἐκτοξευομένης ἐπὶ τοῦ ταπεινοῦ πολίχνης τῶν.
Μόλις δὲ φανῇ, καὶ σιωπὴ βαθεῖα διαδέχεται τὸν γλυ-
κὸν θόρυβον ὃν ἀπετέλουν οἱ χοροὶ καὶ τὰ ἄσμεντα
τοῦ λαοῦ, ὅστις, ἐνθα ἕως πρὸ μικροῦ εὐρίσκετο εἰς ἀ-
κατάπαυστον κίνησιν ὡς κύματα ὠθούμενα ὑπὸ σφο-
δρῶ ἀνέμου, αἶφνης διὰ μιᾶς καὶ ὡς ἐκ θαύματος
φαίνεται σχεδὸν ἀκίνητος, ὡς τὰ γαληνιαῖα ὕδατα
τοῦ ὠκεῖου λίανης. Οὕτω πως σιωπῶντες καὶ ἡρεμούν-
τες προσφέρουσιν ἑκάστος τὴν ὁποῖαν κρατεῖ ὠόπητ-
ταν μεθ' ὁρμητικὴν σεβασμὸν πρὸς τὸν φαινῶν ἀ-
ετός, πρὸς ὃν καὶ τὰ βλέμματα πιντων εἰσὶ προσ-
κλινόμενα μεθ' αἰσθητὰ εὐγνωμοσύνης. Τελειωθεί-
σας δὲ τῆς μικρᾶς καὶ αἰσθητῆς προσφορᾶς ἐπα-
νέρχονται ἄδοντες καὶ χορεύοντες εἰς τὰ ἴδια, ὅπου, ἡ-
νωμένοι εἰς συμμορίας, συντρώγουσι τὰς ὠόπηττας,
ἐξ ακολουθοῦντες καθ' ὅλην ἐκείνην τὴν ἡμέραν νὰ ἐν-
τρυφῶσι καὶ νὰ χορεύωσιν.

Ἐάν τις ἐρωτώσῃ τοὺς ἀπλοῦς τούτους χωρικοὺς
ποῖα τις σχέσις ὑπάρχει μετὰ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ
ἡλίου καὶ τῆς ὠοπήτης, μαρτυρεῖται ὅτι καὶ οἱ πατέ-
ρες καὶ πάντες οἱ πρόγονοι αὐτῶν ἐτέλουν ἀνεκάνθεν
τὴν τελευτὴν καὶ προσφορὰν ταύτην. Ἡ ἀπάντησις βε-
βαίως δὲν εἶναι πολλὰ ἰσχυρά. Καὶ ὁμοίως ποσάκις ἐπὶ

τοιούτων σαθρῶν λόγων στηρίζεται. Ἡ διαγωγή, οὐχὶ
ἀπλῶν χωρικῶν, ἀλλὰ πεφωτισμένων ἀνδρῶν! καὶ ἡ-
γεμόνων, καὶ κυβερνήσεων, καὶ ὁλοκλήρων ἐθνῶν!

I. Δακρυγάλλας.

ΛΙΘΟΓΡΑ.

—εε—

Εἰς τὴν Γαλλικὴν πόλιν Λίλλην, ὑπάρχει μία οἰ-
κογένεια ἔχουσα κληρονομικὴν ἰδιόζουσαν τινα ἀνω-
μαλίαν τοῦ σώματος. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ γεννῶνται
ὅλοι μετ' ἐξ δακτύλους εἰς ἑκάστην χεῖρα, ὁ δ' ἕκτος
δάκτυλος σχηματίζεται διὰ τοῦ διπλασιασμοῦ τῶν
ἀντιχειρῶν. Οὕτως ὁ πρόπαππος, ὁ πάππος καὶ ὁ πα-
τήρ, ἅπαντες ζῶντες ἐτι, ἔχουσιν ἀνὰ δύο εἰς ἑκάστην
χεῖρα ἀντίχειρας. Ὁ δὲ πρὸ μικροῦ γεννηθεὶς υἱὸς τοῦ
τελευταίου ἀπεφάσισε νὰ τελειοποιήσῃ τὸ ἥδη παρά-
δοξον ἐκείνου φαινόμενον τῆς φύσεως, καὶ, ἀντὶ ἐξ δα-
κτύλων, ἔχει ἀνὰ ἑπτὰ καθ' ἑκάστην χεῖρα, δύο ἀν-
τίχειρας, καὶ δύο ὠτίδας.

— Ἐπειδὴ πολὺς λόγος γίνεται ἀπὸ τινος χρόνου
περὶ τῶν ἀγῶνων τοῦς ὁποῖους καταβάλλει ἡ δημο-
τικὴ ἀρχὴ τῶν Ἀθηνῶν, ἵνα, διὰ φανῶν καλῶν
ὁπωσοῦν τῶν προὑπαρχόντων, καταστήσῃ ὀλιγώτερον
ἀβάτους τὴν νύκτα τῆς ὁδοῦ τῆς πόλεως μας, ἐνο-
μίσαμεν περίεργον νὰ σημειώσωμεν ἐνταῦθα ὅπως
βραδεῖα ὑπῆρξεν ἡ περὶ τοῦ δημοσίου φωτισμοῦ τῶν
Παρισίων πρόνοια τῆς αὐτοῦ κυβερνήσεως.

Πρώτην φορὰν ἐπεχείρησαν νὰ φωτίσωσι τὴν πόλιν
ταύτην τῷ 1558. Ἐν ἄλλαις λέξεσιν, οἱ Παρι-
σιοὶ εἶχον πρὸ καιροῦ πανεπιστήμιον ὀνομαστόν,
πρὸ καιροῦ δὲ ἐθιμοῦντο ὡς ἡ ἐστία τοῦ εὐρω-
παϊκοῦ πολιτισμοῦ, καὶ ἐντούτοις τὴν νύκτα ἦσαν βί-
βυθισμένοι εἰς σκότος βαθύτατον· διότι ἄλλοτε, ὡς
φαίνεται, οἱ ἄνθρωποι ἐφρόντιζον πολὺ μᾶλλον περὶ
τῆς ἠθικῆς αὐτῶν βελτιώσεως ἢ περὶ τῆς ὑλικῆς τῆς
πνεύματος τοῦ σημερινοῦ αἵματος εἶναι διάφορον. Ὅπως δὲ
ποτε ἐν ἔτει 1558, αἱ συχνάκις διὰ νυκτὸς γενόμεναι
ἐν Παρισίοις ἐπιθέσεις καὶ βιαιοπραγίαι κατέστησαν
ἀπαραίτητον τὴν παραδοχὴν ἀσφαλιστικῶν τιμῶν μέ-
τρων καὶ ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας διέταξε «νὰ
τοποθετηθῶσι φανοὶ δι' ἐθόνης περιβεβλημένοι εἰς
τὰς γωνίας τῶν ὁδῶν.» Τὸ μέτρον τοῦτο δὲν ἐφύ-
δισε πολὺ τοὺς κακούργους τῶν Παρισίων, διότι μετὰ
δύο μῆνας ἐξεδόθη νέα διαταγὴ παραγγέλλουσα τὴν
ἀντικατάστασιν λαμπτήρων φωτεινοτέρων ὁπωσοῦν
τῶν ἀμυρῶν ἐκείνων φανῶν. Ἀλλὰ καὶ οἱ φωτεινό-
τεροι αὐτοὶ λαμπτήρες δὲν ἐδικαίωσαν τὴν πομπώδη
αὐτῶν ὀνομασίαν, διότι τῷ 1667 βλέπομεν τὸν τότε
διευθυντὴν τῆς ἀστυνομίας ἀνευφημούμενον παρὰ πᾶν-
των, καθὼς τοποθετήσαντα εἰς ὅλας τὰς ὁδοὺς φανούς

κηροφόρους· καὶ μετάλλιον μάλιστα ἐξετύπωθη εἰς μνήμην τοῦ κατορθώματος τούτου.

Οἱ δ' ἀνταυγαστήριοι λαμπτήρες δὲν εἰσῆχθησαν εἰς Παρισίους εἰμὴ τῷ 1745, καὶ ἔκτοτε παρέμειναν ἐν χρήσει πρὸς τὸν δημόσιον φωτισμὸν τῆς πόλεως μέχρι τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ ἀερίου (γᾶζ), τὸ ὁποῖον κατ' ὁρμὴν τελευταῖον νὰ διαχύτῃ φῶς ἡλιοφανὲς εἰς πολλὰς ὁδοὺς καὶ πλατείας τῶν Παρισίων.

Ἄλλ' εἶναι ἄξιον παρατηρήσεως, ὅτι ἡ εἰσαγωγή τοῦ δι' ἀερίου φωτισμοῦ ἀπῆντησε μεγάλας ἐν Γαλλίᾳ δυσκολίας. Γινόντι εἰς τὴν πολύτιμον ταύτην ἀνακάλυψιν συνέβη ὅ,τι καὶ εἰς πολλὰς ἄλλας. Πρῶτος ἐπενόησεν αὐτὴν ὁ Γάλλος μηχανικὸς Λεβὼν· ἀλλ' ἐπειδὴ οἱ Γάλλοι ὅσον εὐκολοὶ εἶναι περὶ τὴν παραδοχὴν νέων πολιτευμάτων τόσον δύσπιστοι πρὸς τὰς χρησιμωτέρας τῶν ἀκαλύψεων, ἡ ἐπίνοια τοῦ Λεβὼν οὐδέμιᾳς ἔτυχεν ἐν Γαλλίᾳ δεξιώσεως. Ἐξεναντίας, δὲ, ἐπειδὴ οἱ Ἀγγλοὶ, οἱ δυσκολώτατα περὶ τὸ πολιτεῖμα κεινοτομοῦντες, προθυμώτατα ἀρπάζουσι πάντα νεωτερισμὸν ἐπαγγελλόμενον θετικωτέραν τινα ὠφέλειαν, οἱ Ἀγγλοὶ ἐσπευσαν νὰ μεταχειρισθῶσι τὸ αἶριον, καὶ τὸ Λονδίνον ἐφωτίζετο δι' αὐτοῦ πολὺ πρὶν ἢ οἱ Παριεῖς διανοίξωσι τοὺς ὀφθαλμούς των εἰς τὴν νέαν ταύτην ἀλήθειαν. Τὸ ἀστείότερον μάλιστα εἶναι, ὅτι ὁ πρῶτος, ἐν ἔτει 1814, ἐπιχειρήσας νὰ εἰσαγάγῃ εἰς τὴν Γαλλίαν τὸν διὰ τοῦ ἀερίου φωτισμὸν ὑπῆρξεν ὁ Ἀγγλὸς Οὐίλσον. Ἀλλὰ καὶ πάλιν τὸ πρᾶγμα ἀπῆντησε μεγάλας δυσκολίας μέχρι τοῦ 1830, ὅτε καὶ μόλις ἠυδοκίμησεν. Ἐχρειάσθη δὲ λατρεῖν οἱ κοζῖκοι, ἀναχωρήσαντες ἀπὸ τῶν σπλάγχνων τῆς Σιθέριας, νὰ ἐλθῶσι νὰ στρατοπεδεύσωσιν εἰς τὰς πλατείας τῶν Παρισίων, διὰ νὰ ἀρχίσωσιν οἱ Γάλλοι νὰ ἐννοῶσιν, ὅτι ἀνακάλυψις τις τὴν ὁποίαν Γάλλος εἶχε κάμει δὲν ἦτο ὅλως διόλου ἀχρηστός· καὶ ἐχρειάσθη πάλιν νὰ μεταβληθῇ μία δυναστεία, διὰ νὰ παύσῃ πᾶς αὐτῶν δισταγμὸς περὶ τῆς ὠφελείας τῆς ἀνακάλυψεως ἐκείνης.

— Φαίνεται, ὅτι καὶ ἐκ τῶν Γάλλων ἀρχαιολόγων τινὲς ἐτίσταντο ἂν τὰ ὑπὸ τοῦ K. Beulé ἐν τῇ ἀχροπόλει ἀνευρεθέντα ἀνήκωσιν εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἑλληνικὴν ἐποχὴν καὶ ὅτι ἰδίως ὁ K. Edouard Renand ἐξέφρασεν ἀντίθετον γνώμην εἰς ἄρθρον δημοσιευθὲν ὑπ' αὐτοῦ εἰς τῇ ἐπιθεωρήσει τῶν ὠραίων τεχνῶν τῆς 15 Αὐγούστου. Ὦθεν ὁ K. Beulé ἠναγκάσθη νὰ γράψῃ πρὸς τὸν *Moniteur* τῆς Γαλλίας ἐπιστολὴν περὶ τούτου, τῆς ὁποίας μεταφράζομεν ἐνταῦθα τὴν ὑπὸ τῆς ἐφημερίδος ἐκείνης δοθείσαν περίληψιν.

• Ὁ K. Beulé λυπεῖται διότι ὁ K. Renand, ὁμιλήσας περὶ τοῦ προκειμένου ζητήματος, δὲν ἔλαβε γνώσιν τῶν ἐσχάτως περὶ αὐτοῦ δημοσιευθέντων ἐγγράφων. Ἄν ἀνεγίνωσκε τὰ ἐγγράφα ταῦτα, δὲν ἤθελεν ἀποδώσει εἰς αὐτὸν γνώμης ὅλως ἀντιθέτους ἐκείνων τὰς ὁποίας οὗτος ἐξέθεσεν· ἀλλ' ἤθελε πληροφορηθῇ, ὅτι ὁ K. Beulé δὲν ἀποδίδει εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ Περικλέους τὴν τελευταίαν κατασκευὴν τοῦ τοίχου πολλάκις ἀπὸ Λυσάνδρου μέχρι Ἰουστινιανοῦ καθιερθέντος καὶ ἀνοικοδομηθέντος· ὅτι περὶ τῆς πολλὰς μεταγενεστέρως προσθήκης εἰς τὰ λείψανα τῶν ὑπὸ

τοῦ Ξέρξου καταστραφέντων ναῶν, καὶ ὅτι παρίσταται τὴν μεγάλην τῶν προπυλαίων κλίμακα ὡς μεταγενεστέρην τῆς Ῥωμαϊκῆς κατακτίσεως, ἂν καὶ ἀνοικοδομηθεῖσιν κατὰ τὸ σχέδιον τῆς ἀρχικῆς τοῦ Μνησικλέους κλίμακος. Ἐν γένει, δὲ ὁ K. Beulé δὲν νομίζει ὅτι διεκινδύνευσε τὴν παρὰ τοῖς ἐπιστήμοσιν Εὐρωπαϊαῖς τιμὴν τῆς Γαλλίας (φαίνεται ὅτι ὁ ἐπικριτὴς τοῦ ἐπὶ τοσοῦτον ἠλεγξεν αὐτὸν) διότι ἀνέβη ἐν τῷ αὐτῷ χώρῳ ἐπισεσωρευμένα κτίρια Πελασγικὰ, ναοὺς Πεισιστράτου, ἔργα τῆς Περικλείου γενεᾶς, ἐπὶ δὲ Ῥωμαϊκὰ ἔργα, καὶ ἐπισκευὰς τῶν πρώτων αὐτοκρατόρων τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

Λυπούμεθα καὶ ἡμεῖς ὅτι δὲν ἔχομεν ὑπ' ὄψιν τὰ ἐγγράφα εἰς τὰ ὁποῖα ἀναφέρεται ὁ K. Beulé, ἵνα πληροφορηθῶμεν σαφέστερον ποῦ στηρίζομενος βεβαιῶι, ὅτι ἡ μεταγενεστέρη αὕτη τῆς Ῥωμαϊκῆς κατακτίσεως μεγάλη κλίμαξ τῶν προπυλαίων ἀνοικοδομήθη κατὰ τὸ ἀρχικὸν τοῦ Μνησικλέους σχέδιον.

ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ.

—ο—

Ὁ Νομάρχης Φθιώτιδος K. Ζυγομαλῆς, περιοδεύων ἐσχάτως ἐν τῷ νομῷ ἐκείνῳ, εὗρεν ἐπὶ ὄρους τινὸς σωρὸν μέγαν ὀδόντων κολοσσιαίων, ἀνηκόντων προδήλως εἰς ζῶα προκατακλυσμαῖα. Ἐστειλε δὲ μετὰ τῆς περὶ τούτου ἐκθέσεώς του, πρὸς τὸ ἐπὶ τῶν Ἑσωτερικῶν Ὑπουργείον, καί τινας τῶν ὀδόντων τούτων. Προσεχῶς ἐλπίζομεν νὰ ὁμιλήσωμεν ἐκτενέστερον περὶ τοῦ ἀξιολογωτάτου τούτου εὕρηματος.

Λύεις τοῦ ἐν τῷ φυλλαδ. ΝΘ'. Λεξιγράφου.

Κάρα — μανία.

ΛΕΞΙΓΡΙΦΟΣ.

—ο—

Μ' ὄμμα φρικτὸν καὶ ἀπηνὲς τὸ πρῶτον μου βαδίζει
Εἰς τὰς ἐρήμους, ὅπου ζῇ καὶ ἵχνη του χαράττει.
Ἡ δὲ φωνὴ κ' ἡ ὄψις του ἡ τρομερὰ φοβίζει.
Φύγ' ὁδοιπόρε, μὴ σ' εὐρῇ, σὲ τρώγει, σὲ σπαράττει.
Χώρα λαμπρὰ τὸ δεῦρον, ἀπέραντος, πλουσία,
Κοιτὶς ποτὲ πολιτισμοῦ, ἀλλ' ἤδη νεκρωμένη,
Ὑπὸ τὴν ῥάβδον κύπτουσα, παλίμπασι καὶ ἀθλία
Καὶ τρέφουσα παντοδαπὰ τοῦ πρώτου μου τὰ γένη.
Τὸ δ' ὅλον νῆπος ἄγνωστος, σκοπέλου εἶναι εἶδος,
Ἀμείρῳτος ἐσχατὴ τῆς γῆς τῆς Ἑλληνίδος.

—ο—